Де мій степ ?(!)

Моя бабуся Ганна Данцева.
с. Мишурин Ріг, Дніпропетровська область, 2001 рік.

Останній осередок степу у цій місцевості. Вона виглядає щасливою. Цікаво, як зараз виглядає це місце? Я хочу побути там з нею.

Дарія Данцева
“Де мій степ?”

Заземлення: Інвазія
2023

Усі фото в цьому дослідженні взяти з архіву моєї родини. Це не красивий сторітелінговий хід. Я не маю степу, щоб сфотографувати його. Але я спробую знайти його. Це не випадковість, а закономірність.

Dariia Dantseva
”Where’s my steppe?”

історія

дослідження

роздуми

seedbomber

Artemisia Absinthium
Чому мені так гірко, якщо цвіту полину я не застала?

Я знаю тільки виснажені поля. Я знаю як виглядають гектари соняшнику, люцерни, озимої пшениці, баштану і цукрового буряку. А ти бачив(ла) коли-небудь гектари ковили, полину й типчаку?

Де мій степ? Куди він подівся? Де той простір, про який розказували мої предки? Де частина моєї ідентичності? Де моє дике поле?

Початок IX-XX століття - вони знайшли вугілля у степу і почали копати.
У 1920х вони почали розорювати цілину.
1927 рік - вони почали розливати Дніпро і топити степ.

На Дніпропетровщині степ залишився лише у вигляді колективної галюцінації мешканців нашого краю. Як його повернути? Чи підлягає він деколонізації, декомунізації, як культурне явище? Чи відбувся незворотній процес?

1954 рік - вони побудували Середньодніпровську ГЕС і затопили улюблене поле моєї бабусі.
Вони розорили степ і завезли туди інвазивні види.
Хіба це - не геноцид? Хіба це - не стирання національної ідентичності?

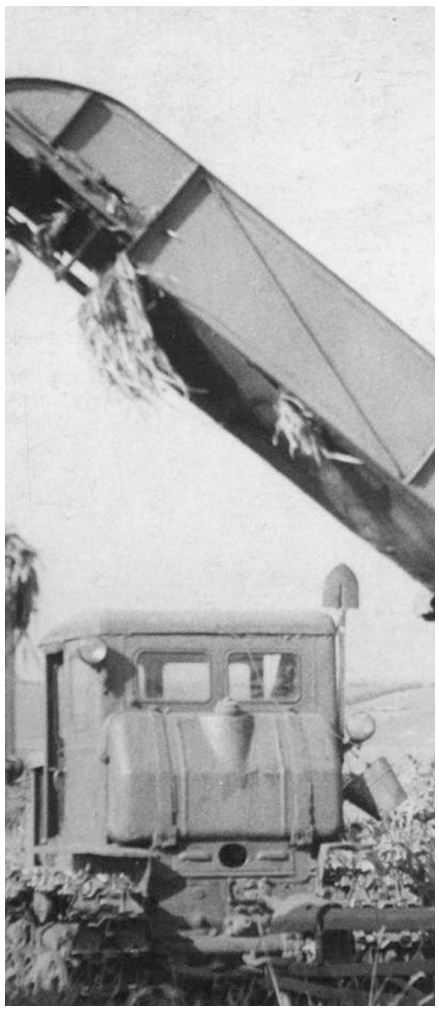

ІНВАЗІЯ:

Маслинка виділяє речовини в землю;
Вони не дають росту нашим;
Дає простір рости чужим.

[Рослинний шовінізм]

Коли моєму татові було 12 років, усіх піонерів змусили зібрати насіння акації і принести в школу для подальшого посіву.
“Норма 2 стакани. Збираєш стрючки, а потім дома їх лущиш і дістаєш насіння. Воно маленьке, то довго його збирати”

“Ми правда не сіяли, приносили в школу, а там насіння десь віддавали. Мабуть, в якесь лісництво.”

Скільки разів вони змушували мою родину нищити степ своїми ж руками?

Протидія рослинному вторгненню.

Завоювати землі не тільки армією людей, які не рідні цим землям.
Завоювати землі рослинами, які не рідні цим землям.

[Екоантивандалізм]

аграрка

інвазивні види

шахти (західний Донбас)

затоплення
(ГЕС)

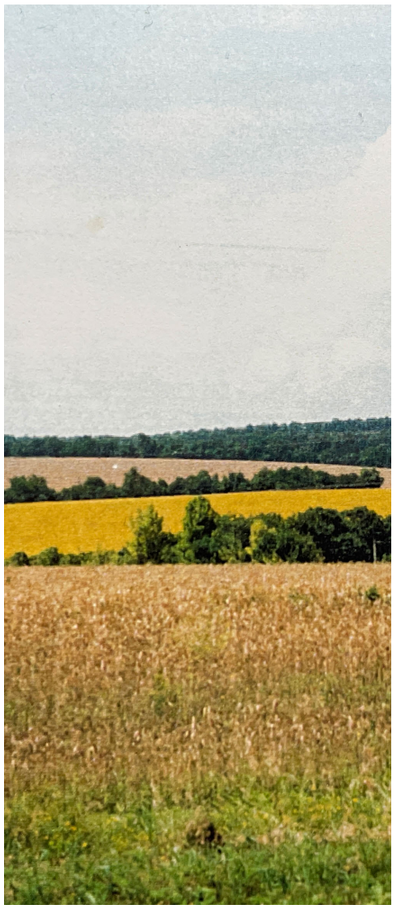

ЗАЗЕМЛЕННЯ:

Я конструюю рішення і нічого не можу з цим зробити.

Від науки до персони.
Від проблеми до пропозиції.
Від р**ії до України.
Старе - це і є наше нове.

Що ми можемо зробити? Чи це на часі? Чи є можливість індивідуального впливу? Чи варто боротися за те, що зникло? Чи зможе моя бабуся знову побачити степ таким, яким вона його пам'ятає?

Викорінити: Маслинка, Псевдоакація, Золотарник, Ваточник Сирійський, Клен Яснелистий, Амброзія.

Вкорінити: Конюшина, Типчак, Кострица, Житняк, Буркун, Ковила.

А що, якщо спробувати зупинити цей рослинний шовінізм?

Розпочавши це дослідження, я не думала про це як про персональну історію. Однак, поступово заглиблюючись у цю тему, я почала відчувати все більший і більший генетичний зв'язок.

Маючи науковий бекграунд, для мене стало несподіваним відчуття близького емоційного зв'язку з об'ктом своїх досліджень.
Я відчуваю зв'язок із землею.

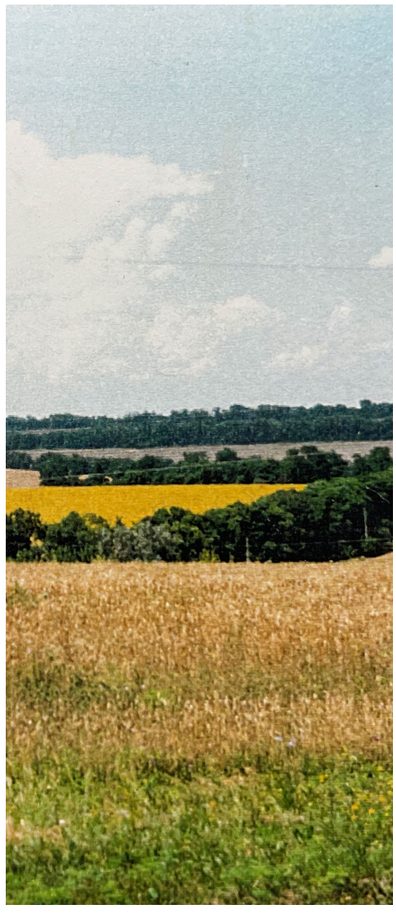

РІШЕННЯ:

ПРОТОТИП ХЛОПАВКИ З НАСІННЯМ V 1.0.
[SEEDBOMBER]

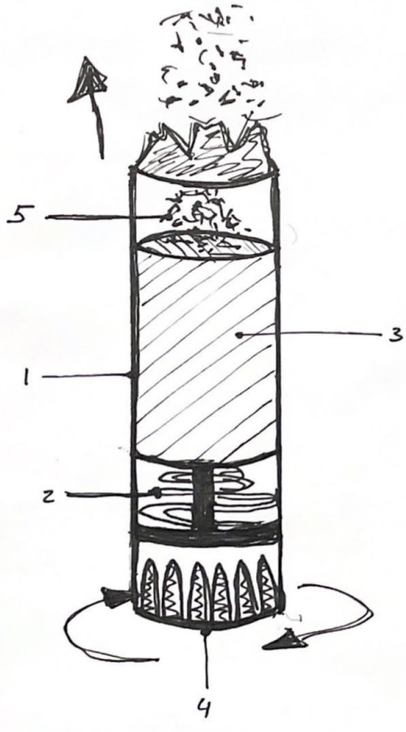

1 – ХЛОПАВКА
2 – ПРУЖИНА
3 – ПОРШЕНЬ-ПЛАТФОРМА
4 – АКТИВУЮЧИЙ МЕХАНІЗМ
5 – НАСІННЯ НАТИВНИХ ВИДІВ

СУТЬ: ВЗЯТИ ЗВИЧАЙНІ СВЯТКОВІ ХЛОПАВКИ З КОНФЕТІ (ОБОВ'ЯЗКОВО ПРУЖИННОГО ТИПУ) І ЗАМІНИТИ КОНФЕТІ СУМІШШЮ НАСІННЯ НАТИВНИХ ВИДІВ РОСЛИН. ВИКОРИСТОВУВАТИ НА ЗВИЧНИХ МАРШРУТАХ (E.G. ПРОГУЛЯНКА З СОБАКОЮ). ЗАСІЮВАТИ У ПОРОЖНІХ МІСЦЯХ, ЩОБ НЕ ДАВАТИ ІНВАЗИВНИМ ВИДАМ ПРОСТОРУ ДЛЯ РОСТУ.

КРОК 1

Зібрати матеріали: пружинна хлопавка, скотч, ніж, насіння.

КРОК 2

Зробити надріз плівки по контуру.

КРОК 3

Очистити середину хлопавку від конфеті.

КРОК 4

Засипати насіння всередину хлопавки.

КРОК 5

Заклеїти місце розрізу плівки скотчем.

КРОК 6

Провести акт екоантивандалізму !

Еко анти вандалізм

Відео

Де мій степ ?!

Ми підемо з бабусею в балку. Ми зберемо там насіння. Ми вистрелимо там хлопавкою. Я заберу частинку цієї балки з собою і висаджу її під своїми вікнами. Я спробую зробити щось, щоб повернути степ моїй ба. Я хочу побачити степ. Я живу тут 23 роки і я не бачила його.

Дякую усім, хто допоміг у роботі над проєктом :

Моїй родині, Єлизаветі Гладишевій, Людмилі Ничай, Михайлу Глибокому, Олені Каїнській, Кароліні Ускакович, Дар'ї Цимбалюк, Олексію Бурковському, Олексію Василюку, Александрі Клод, Оксані Семенік, Денису Вишневському, Анні Хвиль, Світлані Усиченко, Антону Корчагіну, Володимиру Кохану, Михайлу Кулішову.